

Глава 1

Грегор седеше на леглото и прокарваше пръсти по белезите си. Бяха два вида. Тънките пресичащи се линии по ръцете му бяха от коварните лиани, които се опитаха да го завлекат в джунглата на Подземната страна. А по-дълбоките следи – онези, оставени от челюстите на гигантските мравки по време на битка – личаха почти навсякъде по тялото му, макар че при атаката краката му пострадаха най-тежко. Белезите започваха да се скриват, но поради сребристобелия цвят все още се виждаха и той не можеше да носи къси ръкави и къси панталони. Докато навън беше студено и се обличаше с топли дрехи, това нямаше значение, но в юлските горещини, над трийсет градуса, си беше истински проблем.

Грегор взе каменното бурканче от перваза на прозореца, разви капачката и направи гримаса. Рибната миризма на мехлема веднага изпълни стаята. Лекарите от Подземната страна му го предписаха, за да изличи белезите, но той не се мажеше редовно. Почти не се беше сещал за него до онзи майски ден, когато влезе в дневната по шорти и съседката му госпожа Кормаки ахна: „Грегор, не можеш да излезеш навън с тези голи

крака! Хората ще започнат да задават въпроси!”

Права беше. Имаше около милиард неща, които семейството му не можеше да си позволи... но въпросите оглавяваха списъка.

Докато размазваше лепкавото мазно вещество от бурканчето по краката си, Грегор си помисли с копнеж за местното баскетболно игрище, обширните, тревисти поляни в Сентрал Парк и плувния басейн. Поне можеше да отиде в Подземната страна. Тази мисъл му донесе известна утеха.

Колкото и да беше чудно, Подземната страна – място, от което се ужасяваше – се бе превърнала в място, където да избяга това лято. Малкият им апартамент беше претъпкан – Грегор, баба му, прикована на легло, болният му баща и двете му по-малки сестри, осемгодишната Лизи и тригодишната Бутс. И въпреки това винаги витаеше усещането, че някой липсва... празният стол до кухненската маса... неизползваната четка за зъби в банята... понякога Грегор се улавяше, че се лута безцелно от стая в стая и търси нещо, а после осъзнаваше, че се надява да намери майка си.

В много отношения на нея ѝ беше по-добре в Подземната страна. Макар да се намираше на километри под апартаментата им и да им липсваше толкова много. Населяваният от хора град Регалия разполагаше с лекари и с хубава храна в изобилие, а температурата винаги беше приятна. Хората там долу се отнасяха с майка му като с кралица. Като

се изключи фактът, че градът вечно беше на косъм от войната, не беше чак толкова лошо място за почивка.

Грегор влезе в банята да си измие ръцете с единственото, което като че ли можеше да отстрани рибния мехлем. Прах за почистване на съдове. После тръгна към кухнята, за да приготви закуската.

Очакваше го приятна изненада. Госпожа Кормаки вече беше там, бъркаше яйца и наливаше сок. На масата имаше голяма кутия посипани с пудра захар понички. Бутс седеше на високото си столче за хранене с кръг от бяла захар около устата и мяскаше поничка. Лизи се преструваше, че яде малки хапки от яйцата си.

– Хей, какъв е специалният повод? – попита Грегор.

– Лизи отива на лагер! – съобщи Бутс.

– Точно така, млада госпожице – каза госпожа Кормаки. – А преди да замине, ще се погрижим да закуси добре.

– Гоо'яма закуска – съгласи се Бутс, пъкна лепкавата си ръчичка в кутията с понички и подаде една на Лизи.

– Имам си, Бутс – каза Лизи. Дори не беше докоснала поничката си. Грегор знаеше, че вероятно е много нервна заради лагера и всичко останало и не ѝ се яде.

– Аз си нямам – каза Грегор. Хвана китката на Бутс, насочи поничката към устата си и отхапа

огромна хапка. Бутс се разсмя и настоя да го нахрани с цялата поничка, като изпоцапа лицето му със захар.

Бащата на Грегор влезе с празен поднос в ръце.

– Как е баба? – попита Грегор, като наблюдаваше внимателно дали ръцете на баща му треперят, което означаваше, че предстои лош ден. Днес обаче изглеждаха стабилни.

– О, добре е. Нали знаеш колко обича вкусни понички – каза баща му и се усмихна. После забеляза почти недокоснатата закуска в чинията на Лизи. – Трябва да хапнеш малко, Лизи. Днес е голям ден.

Думите се изляха от устата на Лизи, сякаш се беше скъсала язовирна стена:

– Не мисля, че е редно да отида на лагер! Не е редно да замина, татко! Ами ако нещо се случи тук и имате нужда от мен, или мама се влоши, или ако се върна и всички сте заминали? – Дишаше задъхано и бързо. Грегор виждаше, че след малко ще изпадне в истерия.

– Нищо няма да се случи, миличка – каза баща му, като коленичи пред Лизи и хвана ръцете ѝ. – Сега слушай: всички тук ще сме много добре и ти също ще си много добре в лагера. А майка ти се подобрява с всеки изминал ден.

– Тя иска да отидеш, Лиз – каза Грегор. – Двайсет пъти ми повтори да ти кажа. Все едно ти няма да отидеш да я видиш и...

Баща му го погледна и Грегор млъкна насред изречението. Глупак! Как можа да каже такава глупост! Лизи многократно се опитваше да събере смелост и да слезе в Подземната страна да види майка им, но така и не стигна по-далече от решетката в пералното помещение, преди да я връхлети истинска паническа атака. И всеки път се свиваше на плочките до сушилнята, като се задъхваше, трепереше и се обливаше в пот. Всички знаеха колко отчаяно иска да отиде. Просто не можеше.

– В смисъл, съжалявам, само исках да кажа...
– заекна Грегор. Но вече беше казал каквото не трябваше. Лизи изглеждаше съкрушена.

– Защото сестра ти е единствената с капка разум в това семейство – каза госпожа Кормаки. Тя оправи плитките на Лизи, въпреки че нямаше нужда. – Мен и за един милион долара не може да ме накараш да слеза в Подземната страна. За нищо на света.

В момент на отчаяние миналата пролет Грегор реши да довери странната семейна тайна на госпожа Кормаки. Разказа ѝ цялата история, като започна от мистериозното изчезване на баща им преди три години и половина. Разказа ѝ как скочи след Бутс през решетката в пералното помещение миналото лято и как двамата паднаха на километри под Ню Йорк в странен, мрачен свят, известен като Подземната страна. Там живееха гигантски говорещи животни – хлебарки, прилепи, плъхове,

паяци и много други същества – както и хора с бледа кожа и виолетови очи, които бяха построили красив каменен град, наречен Регалия. Някои създания бяха приятели, а други – врагове, и той често се затрудняваше да направи разликата. Беше слизал там три пъти: първия път – за да спаси баща си, втория – за да се справи с един бял плъх, наречен Гибелния, и само преди няколко месеца – за да помогне на топлокръвните в Подземната страна да намерят лекарство срещу ужасната чума. Майката на Грегор се беше разболела от чума и никой не знаеше кога ще да оздравее достатъчно, за да се прибере вкъщи. Накрая той разказа на госпожа Кормаки, че има цяла поредица от пророчества, в които той е наречен „воин“ – и то не какъв да е воин, а воин, на когото е предопределено да спаси жителите на Регалия от изтребление – и че след няколко жестоки сблъсъка беше обявен и за „рейджър“ – определение, запазено за малцина особено смъртоносни бойци.

Госпожа Кормаки не го прекъсна нито веднъж и не направи никакъв коментар. Когато той свърши, каза само:

– Е, това ми обра точките.

Най-чудното беше, че тя май му повярва. О, зададе доста въпроси. Настоя да говори и с баща му, за да потвърди историята. Но тя отдавна подозираше, че със семейството му става нещо много странно и щом научи истината, изпита извест-

но облекчение. Това обясняваше изчезванията и белезите на Грегор, както и защо Бутс се разхождаше насам-натам и поздравяваше хлебарките.

Колкото до фантастичното естество на Подземната страна, госпожа Кормаки го приемаше. В края на краищата, тя беше жената, поставила до пощенските кутии обява, на която предлагаше да ви гледа на карти таро и да познае бъдещето ви. И все пак, онази първа вечер, когато Грегор я заведе долу в пералното помещение да се срещне с грамаден говорещ прилеп, дори госпожа Кормаки малко се стресна. Тя си побъбри любезно с прилепа, като подхвърляше реплики за времето и други такива, а когато едно мъхче долетя от сушилнията и се залепи за козината на прилепа, тя не се поколеба да го махне с думите: „Не мърдай. Имаш мъх на ухото”. Щом прилепът отлетя, обаче, госпожа Кормаки трябваше да седне за малко на стълбището, за да се съвземе.

– Добре ли сте, госпожо Кормаки? – попита Грегор. Последното, което искаше да направи, беше да ѝ докара сърдечен пристъп или нещо такова, като я забърка в тази каша.

– О, добре съм. Добре съм – каза тя и го потупа разсеяно по рамото. – Просто цялата история не беше съвсем истинска, докато не видях този прилеп... а сега е доста по-истинска, отколкото си мислех.

От този момент нататък госпожа Кормаки си

постави за цел да се грижи за семейството на Грегор. А те я оставяха да го прави, защото толкова много се нуждаеха от помощта ѝ.

Сега тя приключи с оправянето на плитките на Лизи и попита:

– И така, всичките ти дрехи за лагера са опаковани. Ще ви дадат обяд веднага щом пристигнете. Какво ще кажеш да ти увия поничката за из път?

– Не, съжалявам. Няма да я ям – каза Лизи. – Искам Грегор да я даде на Рипред.

– Добре, Лиз – каза Грегор. Днес му предстоеше урок по ехолокация с големия плъх. Макар да не му харесваше практиката да носи на Рипред храната на Лизи, това беше важно за нея, а и винаги подобряваше настроението на плъха.

Госпожа Кормаки поклати глава.

– Там долу има цял свят от създания, които понасят трудности и лишения; връхлетя ги чума, нямат достатъчно за ядене, все някой ги напада... Как така даваш поничката си на някакъв заядлив плъх, който – за разлика от всички други – може да се грижи за себе си?

– Защото си мисля, че е самотен – каза Лизи тихо.

Грегор потисна едно раздражено изсумтяване. Типично за Лизи – да превърне онзи спривав, смъртно опасен мърморко Рипред в някой, за който да ти е мъчно.

– Е, имаш ужасно голямо сърце за толкова мал-

ко момиче – каза госпожа Кормаки и я прегърна. – Върви да си измиеш зъбите, за да не изпуснеш автобуса.

Лизи излезе от стаята, доволна, че се е измъкнала от закуската. Госпожа Кормаки се загледа след нея и поклати глава.

– Това момиче ме тревожи.

– Може би лагерът ще ѝ се отрази добре – каза Грегор.

– Разбира се. Със сигурност – кимна баща му. Но всъщност никой не изглеждаше убеден.

За добро или за зло петнайсет минути по-късно Лизи се качи на автобуса и потегли към летния лагер за децата от града.

Грегор трябваше да тръгне за урока си с Рипред след около час. Седна с баща си и госпожа Кормаки да обсъдят това, което наричаха „семеиния бизнес“.

Долу в Регалия, хората имаха музей, пълен с предмети, паднали заедно със злочестите си собственици от Ню Йорк. Това се случваше от няколко столетия и сбирката вече беше доста голяма. Тъй като семейството му беше зле с парите, Грегор получи позволение да вземе всичко, което представляваше някаква ценност. Първо прерови старите портфейли и дамски чанти и измъкна всички пари, които успя да намери. За известно време това им помогна да свържат двата края.